

Deci Arhanghelul venind în cetatea Nazaret, i-a grăit ei: *"Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!* Iar aceea a răspuns: *Cum va fi mie aceasta?* Și el a zis: *Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui preînalt te va umbri.* Iar Fecioara a grăit: *Iată, roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău".*

Și îndată cu cuvântul Arhanghelului și al ei, a zămislit în preacuratul său pântece pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, mai presus de fire, Care este Înțelepciunea și Puterea cea ipostatică a Lui, cu umbrirea și cu venirea asupra ei a Duhului Sfânt.

Nazaret, biserica Sf. Arhanghel Gavriil, foto

De atunci s-au săvârșit, prin rânduiala lui Dumnezeu, tainele Cuvântului lui Dumnezeu, pentru mântuirea și izbăvirea noastră. Căruia se cuvine slava și stăpânirea în veci.

Din Patericul Maicii Domnului:

„În cetatea vechii Rome trăia un creștin care se numea Ioan, un om foarte evlavios și foarte bogat. Acest creștin avea o minte atât de greoaie, încât nu putea să învețe carte și de aceea nu știa nici o rugăciune așa cum știau ceilalți creștini.

După o vreme acesta a mers la o mănăstire, a dat toată averea sa acolo și s-a făcut monah, rugându-i pe frați să-l învețe carte.

Toți încercau să-i tâlcuiască Psalmii și să-l învețe diferite rugăciuni, dar el nu putea să învețe nimic. Mîntea lui era ca un bolovan de care nu se prindea nimic.

Atunci un monah încercat, după ce i-a citit diferite rugăciuni, l-a întrebat care dintre toate cele pe care le-a auzit i-au plăcut mai mult și pe care ar vrea sa o învețe. Acela i-a răspuns bucuros:

– Îmi place foarte mult: *„Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...”*

Auzind acestea, frații s-au străduit cu multa osteneală să-l învețe pe acel monah cântarea Arhanghelului Gavriil...

După ce a învățat-o, a primit atâta bucurie în inimă, de parcă aflase o comoară prețioasă. În fiecare clipă avea această cântare pe buze, iar frații îl auzeau mereu rostind: *„Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te, Ceea ce ești plină de Har...”*.

Întotdeauna se ruga Maicii Domnului cu această cântare, căci îi aducea în suflet multă dulceață și veselie.

Călugării din mănăstire l-au poreclit

„*Bucură-te, Marie*”, ceea ce îl bucura foarte mult, deoarece considera un lucru de mare cinste să poarte numele Pururea Fecioarei Maria.

Când a murit acest fericit, l-au îngropat într-un loc deosebit, deoarece trupul său răspânda bună mireasmă. Iar aceasta mireasmă, pe zi ce trecea devenea tot mai puternică, lucru care îi făcea pe monahi să se minuneze.

După nouă zile, când monahii au mers să-i facă după rânduiala *Trisaghionul*, după ce au făcut rugăciunea, s-a întâmplat o minune care i-a lăsat muți de uimire: din mormântul aceluia monah răsărise un crin pe ale cărui petale era scris cu litere de aur: *„Bucură-te, Ceea ce ești plină de Har, Marie”*. Crinul răspânda o mireasmă deosebită și foarte puternică, care nu semăna cu mireasma nici unei flori pământești.

Atunci egumenul a spus monahilor: *„Din acest fapt minunat ne-am putut da seama că fratele nostru care a adormit a avut o viață sfântă și o deosebită evlavie către Maica Domnului. Dar cred ca ar fi bine sa vedem și de unde iese rădăcina acestui crin.”*

După ce au săpat mormântul, au văzut cu toții ca rădăcina ieșea din gura monahului. Apoi egumenul a poruncit să deschidă și pieptul monahului și au văzut ca rădăcina ieșea din inima sa, în care era pictată icoana Maicii Domnului. Atunci monahii au luat crinul și sfintele moaște pe care le-au păstrat cu mare cinste în mănăstire”.

„Puțin mai sus de portul Schitului Sfânta Ana începe un drum îngust cu mai multe trepte ce duce până la Sfânta Ana Mică. Mai jos de coliba în care a locuit renumitul duhovnic Sava, călătorul găsește atârnată într-un copac o icoană